

ΓΙΑΝΝΗΣ
ΡΙΤΣΟΣ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Β'

ΚΕΔΡΟΣ

ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ

I

Αὐτὰ τὰ δέντρα δὲ βολεύονται μὲ λιγότερο οὐρανό,
αὐτὲς οἱ πέτρες δὲ βολεύονται κάτου ἀπ' τὰ ξένα βήματα,
αὐτὰ τὰ πρόσωπα δὲ βολεύονται παρὰ μόνο στὸν ἥλιο,
αὐτὲς οἱ καρδιᾶς δὲ βολεύονται παρὰ μόνο στὸ δίκιο.

Ἐτοῦτο τὸ τοπίο εἶναι σκληρὸ σὰν τὴ σιωπὴ,
σφίγγει στὸν κόρφο του τὰ πυρωμένα του λιθάρια,
σφίγγει στὸ φῶς τὶς ὄρφανὲς ἐλιές του καὶ τ' ἀμπέλια του,
σφίγγει τὰ δόντια. Δὲν ὑπάρχει νερό. Μονάχα φῶς.
Ὁ δρόμος χάνεται στὸ φῶς κι ὁ ἴσκιος τῆς μάντρας εἶναι σίδηρο.
Μαρμάρωσαν τὰ δέντρα, τὰ ποτάμια κ' οἱ φωνᾶς μὲς στὸν ἀστέ-
στη τοῦ ἡλίου.

Ἡ ρίζα σκοντάφτει στὸ μάρμαρο. Τὰ σκονισμένα σκοῖνα.
Τὸ μουλάρι κι ὁ θράχος. Λαχανιάζουν. Δὲν ὑπάρχει νερό.
Ὅλοι διψᾶνε. Χρόνια τώρα. Ὅλοι μασᾶνε μιὰ μπουκιὰ οὐρανὸ
πάνου ἀπ' τὴν πίκρα τους.

Τὰ μάτια τους εἶναι κόκκινα ἀπ' τὴν ἀγρύπνια,
μιὰ βαθειὰ χαρακιὰ σφηνωμένη ἀνάμεσα στὰ φρύδια τους
σὰν ἓνα κυπαρίσσι ἀνάμεσα σὲ δυὸ θουνὰ τὸ λιόγερμα.

Τὸ χέρι τους εἶναι κολλημένο στὸ ντουφέκι
τὸ ντουφέκι εἶναι συνέχεια τοῦ χεριοῦ τους
τὸ χέρι τους εἶναι συνέχεια τῆς ψυχῆς τους —
ἔχουν στὰ χεῖλια τους ἀπάνου τὸ θυμὸ
κ' ἔχουνε τὸν καημὸ βαθιὰ - βαθιὰ στὰ μάτια τους
σὰν ἓνα ἀστέρι σὲ μιὰ γούβα ἀλάτι.

Ὅταν σφίγγουν τὸ χέρι, ὁ ἥλιος εἶναι βέβαιος γιὰ τὸν κόσμον
ὅταν χαμογελᾶνε, ἓνα μικρὸ χελιδόνι φεύγει μὲς ἀπ' τ' ἄγρια γέ-
νεια τους

ὅταν κοιμοῦνται, δώδεκα ἄστρα πέφτουν ἀπ' τὶς ἄδειες τσέπες τους
ὅταν σκοτώνονται, ἡ ζωὴ τραβάει τὴν ἀνηφόρα μὲ σημαῖες καὶ
μὲ ταμποῦρλα.

Τόσα χρόνια ὄλοι πεινάνε, ὄλοι διψάνε, ὄλοι σκοτώνονται
 πολιορκημένοι ἀπὸ στεριά καὶ θάλασσα,
 ἔφαγε ἢ κάψα τὰ χωράφια τους κ' ἡ ἀρμύρα πότισε τὰ σπίτια τους
 ὁ ἀγέρας ἔρριξε τὶς πόρτες τους καὶ τὶς λίγες πασχαλιές τῆς πλατείας
 ἀπὸ τὶς τρύπες τοῦ πανωφοριοῦ τους μπαينوδαίνει ὁ θάνατος
 ἢ γλώσσα τους εἶναι στυφή σὰν τὸ κυπαρισσόμηλο
 πέθαναν τὰ σκυλιά τους τυλιγμένα στὸν ἴσκιό τους
 ἢ βροχὴ χτυπάει στὰ κόκκαλά τους.

Πάνου στὰ καρσούλια πετρωμένοι καπνίζουν τὴ σβουινὰ καὶ τὴ
 νύχτα
 διγλίζοντας τὸ μανιασμένο πέλαγο ὅπου βούλιαξε
 τὸ σπασμένο κατάρτι τοῦ φεγγαριοῦ.

Τὸ ψωμί σώθηκε, τὰ δόλια σώθηκαν,
 γεμίζουν τώρα τὰ κανόνια τους μόνο μὲ τὴν καρδιά τους.

Τόσα χρόνια πολιορκημένοι ἀπὸ στεριά καὶ θάλασσα
 ὄλοι πεινάνε, ὄλοι σκοτώνονται καὶ κανένας δὲν πέθανε —
 πάνου στὰ καρσούλια λάμπουνε τὰ μάτια τους,
 μιὰ μεγάλη σημαία, μιὰ μεγάλη φωτιὰ κατακόκκινη
 καὶ κάθε αὐγὴ χιλιάδες περιστέρια φεύγουν ἀπ' τὰ χέρια τους
 γιὰ τὶς τέσσερις πόρτες τοῦ δρίζοντα.

II

Κάθε πού βραδιάζει μὲ τὸ θυμὰρι τσουρουφλισμένο στὸν κόρφο
 τῆς πέτρας
 εἶναι μιὰ σταγόνα νερὸ πού σκάθει ἀπὸ παλιὰ τὴ σιωπὴ ὡς τὸ
 μεδούλι
 εἶναι μιὰ καμπάνα κρεμασμένη στὸ γέρο - πλάτανο πού φωνάζει
 τὰ χρόνια.

Σπίθες λαγοκοιμούνται στὴ χόβολη τῆς ἐρημιάς
 κ' οἱ στέγες συλλογιούνται τὸ μαλαματένιο χνούδι στὸ πάνω χεῖλι
 τοῦ Ἄλωνάρη
 — κίτρινο χνούδι σὰν τὴ φούντα τοῦ καλαμποκιοῦ καπνισμένο
 ἀπ' τὸν καημὸ τῆς δύσης.

Ἡ Παναγία πλαγιαίνει στὶς μυρτιές μὲ τὴ φαρδειά τῆς φούστα
λεκιασμένη ἀπ' τὰ σταφύλια.

Στὸ δρόμο κλαίει ἓνα παιδί καὶ τοῦ ἀποκρίνεται ἀπ' τὸν κάμπο
ἡ προβατίνα ποῦχει χάσει τὰ παιδιὰ τῆς.

Ἴσκιος στὴ δρύση. Παγωμένο τὸ θαρέλι.

Ἡ κόρη τοῦ πεταλωτῆ μὲ μουσκεμένα πόδια.

Ἀπάνου στὸ τραπέζι τὸ ψωμί κ' ἡ ἐλιά,

μὲς στὴν κληματαριά ὁ λύχνος τοῦ ἀποσπερίτη

καὶ κεῖ ψηλά, γυρίζοντας στὴ σούβλα του, εὐωδαίει ὁ γαλαξίας
καμένο ξύγκι, σκόρδο καὶ πιπέρι.

Ἄ, τί μπρισίμι ἀστέρι ἀκόμα θὰ χρειαστεῖ

γιὰ νὰ κεντήσουν οἱ πευκοβελόνες στὴν καφαλισμένη μάντρα τοῦ
καλοκαιριοῦ «κι αὐτὸ θὰ περάσει»

πόσο θὰ στίψει ἀκόμα ἡ μάνα τὴν καρδιά τῆς πάνου ἀπ' τὰ ἔφτα
σραγμένα παλληκάρια τῆς

ῶσπου νὰ θρεῖ τὸ φῶς τὸ δρόμο του στὴν ἀνηφόρα τῆς ψυχῆς τῆς.

Τοῦτο τὸ κόκκαλο ποῦ βγαίνει ἀπὸ τὴ γῆς

μετράει ὀργιὰ - ὀργιὰ τὴ γῆς καὶ τὶς κόρδες τοῦ λαγούτου

καὶ τὸ λαγούτο ἀποσπερὶς μὲ τὸ θιολὶ ὡς τὸ χάραμα

καημὸ - καημὸ τὸ λὲν στὰ δυοσμαρίνια καὶ στοὺς πεύκους

καὶ ντιντινίζουν στὰ καράβια τὰ σκοινιὰ σὰν κόρδες

κι ὁ ναύτης πίνει πικροθάλασσα στὴν κούπα τοῦ Ὀδυσσεά.

Ἄ, ποιὸς θὰ φράξει τότες τὴ μπασιὰ καὶ ποιὸ σπαθὶ θὰ κόψει
τὸ κουράγιο

καὶ ποιὸ κλειδί θὰ σοῦ κλειδώσει τὴν καρδιά ποῦ μὲ τὰ δυὸ θυρό-
φυλλά τῆς διάπλατα

κοιτάει τοῦ Θεοῦ τ' ἀστροπερίχυτα περβόλια;

Ὦρα μεγάλη σὰν τὰ Σαββατόβραδα τοῦ Μάη στὴ ναυτικὴ ταβέρνα
νύχτα μεγάλη σὰν ταψὶ στοῦ γανωτζῆ τὸν τοῖχο

μεγάλο τὸ τραγούδι σὰν ψωμί στοῦ σφουγγαρά τὸ δεῖπνο.

Καὶ νὰ ποῦ ροβολαίει τὰ τρόχαλα τὸ κρητικὸ φεγγάρι

γκάπ, γκάπ, μὲ εἰκοσι ἀράδες προκαδούρα στὰ στιβάλια του,

καὶ νάτοι αὐτοὶ ποῦ ἀνεβοκατεβαίνουνε τὴ σκάλα τοῦ Ἀναπλιοῦ

γεμίζοντας τήν πίπα τους χοντροκομμένα φύλλα ἀπὸ σκοτάδι,
 μὲ τὸ μουστάκι τους θυμάρι ρουμελιώτικο πασπαλισμένο ἀστέρι
 καὶ μὲ τὸ δόντι τους πευκόρριζα στοῦ Αἰγαίου τὸ θράχο καὶ τὸ
 ἄλατι.

Μπῆχαν στὰ σίδερα καὶ στὴ φωτιά, κουβέντιασαν μὲ τὰ λιθάρια,
 κεράσανε ρακὶ τὸ θάνατο στὸ καύκαλο τοῦ παππουλῆ τους,
 στ' Ἀλώνια τὰ ἴδια ἀντάμωσαν τὸ Διγενῆ καὶ στρώθηκαν στὸ
 δεῖπνο

κόβοντας τὸν καημὸ στὰ δυὸ ἔτσι ποὺ κόβανε στὸ γόνατο τὸ κρι-
 θαρένιο τους καρβέλι.

Ἔλα κυρὰ μὲ τ' ἄρμυρὰ ματόκλαδα, μὲ φλωροκαπνισμένο χέρι
 ἀπὸ τὴν ἔγνοια τοῦ φτωχοῦ κι ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ χρόνια—
 ἡ ἀγάπη σὲ περιμένει μὲς στὰ σκοῖνα,
 μὲς στὴ σπηλιὰ του ὁ γλᾶρος σοῦ κρεμάει τὸ μαῦρο κόνισμά σου
 κι ὁ πικραμένος ἀχινίδς σοῦ ἀσπάζεται τὸ νύχι τοῦ ποδιοῦ σου.
 Μέσα στὴ μαύρη ρώγα τοῦ ἀμπελιοῦ κοχλάζει ὁ μοῦστος κατα-
 κόκκινος,

κοχλάζει τὸ ροδάμι στὸν καμένο πρίνο,
 στὸ χῶμα ἢ ρίζα τοῦ νεκροῦ ζητάει νερὸ γιὰ νὰ τινάζει ἔλατι
 κ' ἡ μάνα κάτου ἀπ' τὴ ρυτίδα τῆς κρατάει γερὰ μαχαίρι.

Ἔλα κυρὰ ποὺ τὰ χρυσὰ κλωσσᾶς αὐγὰ τοῦ κεραυνοῦ —
 πότε μιὰ μέρα θαλασσιὰ θὰ βγάλεις τὸ τσεμπέρι καὶ θὰ πάρεις
 πάλι τ' ἄρματα

νὰ σὲ χτυπήσει κατακούτελα μαγιάτικο χαλάζι

νὰ σπάσει ρόϊδι ὁ ἥλιος στὴν ἀλατζαδένια σου ποδιὰ

νὰ τὸν μοιράσεις μόνη σου σπυρὶ - σπυρὶ στὰ δώδεκα ὄρφανὰ σου,

νὰ λάμψει δλόγυρα ὁ γιαλὸς ὡς λάμπει ἡ κόψη τοῦ σπαθιοῦ καὶ
 τ' Ἀπριλιοῦ τὸ χιόνι

καὶ νᾶβγει στὰ χαλίκια ὁ κάθουρας γιὰ νὰ λιαστεῖ καὶ νὰ σταυ-
 ρώσει τίς δαγκάνες του.

III

Δῶ πέρα ὁ οὐρανὸς δὲ λιγοστεύει οὔτε στιγμή τὸ λάδι τοῦ μα-
 τιοῦ μας

δῶ πέρα ὁ ἥλιος παίρνει πάνω του τὸ μισὸ θᾶρος τῆς πέτρας ποὺ
 σηκώνουμε πάντα στὴ ράχη μας

σπάνε τὰ κεραμίδια δίχως ἄχ κάτου ἀπ' τὸ γόνα τοῦ μεσημεριοῦ
οἱ ἄνθρωποι πᾶν μπροστὰ ἀπ' τὸν ἴσκιό τους σὰν τὰ δελφίνα
μπρὸς ἀπ' τὰ σκιαθίτικα καΐκια
ὕστερα ὁ ἴσκιος τους γίνεται ἓνας αἰτὸς ποὺ δάφει τὰ φτερά του
στὸ λιόγερμα
καὶ πιδ ὕστερα κουρνιάζει στὸ κεφάλι τους καὶ συλλογιέται τ' ἄστρα
ὅταν αὐτοὶ πλαγιάζουσε στὸ λιακωτὸ μὲ τὴ μαύρη σταφίδα.

Δὼ πέρα ἢ κάθε πόρτα ἔχει πελεκημένο ἓνα ὄνομα κάπου ἀπὸ
τρεῖς χιλιάδες τόσα χρόνια
κάθε λιθάρι ἔχει ζωγραφισμένον ἓναν ἄγιο μ' ἄγρια μάτια καὶ
μαλλιά σκοινένια
κάθε ἄντρας ἔχει στὸ ζερβὶ του χέρι χαραγμένη θελονιὰ τὴ θε-
λονιὰ μιὰ κόκκινη γοργόνα
κάθε κοπέλα ἔχει μιὰ φούχτα ἀλατισμένο φῶς κάτου ἀπ' τὴ
φούστα τῆς
καὶ τὰ παιδιὰ ἔχουν πέντε - ἕξι σταυρουλάκια πίκρα πάνου στὴν
καρδιά τους
σὰν τὰ χνάρια ἀπ' τὸ βῆμα τῶν γλάρων στὴν ἀμμουδιὰ τὸ ἀπόγευμα.

Δὲ χρειάζεται νὰ θυμηθεῖς. Τὸ ξέρουμε.

“Ὅλα τὰ μονοπάτια θγάζουσε στὰ Ψηλαλώνια. Ὁ ἀγέρας εἶναι
ἀψὺς κεῖ πάνου.

“Ὅταν ξεφτάει ἀπόμακρα ἢ μινωϊκὴ τοιχογραφία τῆς δύσης
καὶ σβήνει ἢ πυρκαϊὰ στὸν ἀχερώνα τῆς ἀκρογιαλιᾶς
ἀνηφορίζουσε ὡς ἐδῶ οἱ γριεὲς ἀπ' τὰ σκαμμένα στὸ βράχο σκαλο-
πάτια
κάθονται στὴ Μεγάλῃ Πέτρα γνέθοντας μὲ τὰ μάτια τὴ θάλασσα
κάθονται καὶ μετρᾶν τ' ἀστέρια ὡς νὰ μετρᾶνε τὰ προγονικὰ
ἀσημένια τους κουταλοπήρουνα
κι ἀργὰ κατηφορᾶνε νὰ ταΐσουσε τὰ ἐγγόνια τους μὲ τὸ μεσολογ-
γίτικο μπαρούτι.

Ναί, ἀλήθεια, ὁ Ἐλκόμενος ἔχει δυὸ χέρια τόσο λυπημένα μέσα
στὴ θηλειὰ τους
ὅμως τὸ φρύδι του σαλεύει σὰν τὸ βράχο ποὺ ὄλο πάει νὰ ξε
κολλήσει πάνου ἀπ' τὸ πικρὸ του μάτι.

Ἐπὸ βαθιὰ ἀνεβαίνει αὐτὸ τὸ κύμα πού δὲν ξέρει παρακάλια
ἀπὸ ψηλὰ κυλάει αὐτὸς ὁ ἀγέρας μὲ ρετσίνη φλέβα καὶ πλεμόνι
ἀλισφακιὰ.

Ἄχ, θὰ φυσήξει: μιὰ νὰ πάρει σβάρνα τὶς πορτοκαλιές τῆς θύ-
μησης

Ἄχ, θὰ φυσήξει: δυὸ νὰ θγάλει σπιθα ἢ σιδερένια πέτρα σὰν
καψούλι

Ἄχ, θὰ φυσήξει: τρεῖς καὶ θὰ τρελλάνει τὰ ἐλατόδασα στὴ Λιά-
κουρα

θὰ δώσει μιὰ μὲ τὴ γροθιά του νὰ τινάξει τὴν τυράγνια στὸν
ἀγέρα

καὶ θὰ τραβήξει τῆς ἀρκούδας νύχτας τὸ χαλκὰ νὰ μᾶς χορέψει
τσάμικο καταμεσις στὴν τάπια

καὶ ντέφι τὸ φεγγάρι θὰ χτυπάει πού νὰ γεμίσουν τὰ νησιώτικα
μπαλκόνια

ἀγουροξυπνημένο παιδολόι καὶ σουλιώτισσες μανάδες.

Ἐνας μαντατοφόρος φτάνει ἀπ' τὴ Μεγάλῃ Λαγκαδιὰ κάθε
πρωῖνὸ

στὸ πρόσωπό του λάμπει ὁ ἰδρωμένος ἥλιος

κάτου ἀπὸ τὴ μασκάλῃ του κρατάει σφιχτὰ τὴ ρωμισούνη

ὅπως κρατάει ὁ ἐργάτης τὴν τραγιάσκα του μέσα στὴν ἐκκλησιά.

Ἦρθε ἡ ὥρα, λέει. Νᾶσαστε ἔτοιμοι.

Κάθε ὥρα εἶναι ἡ δικιά μας ὥρα.

IV

Τράβηξαν δλόϊσια στὴν αὐγὴ μὲ τὴν ἀκαταδεξιὰ τοῦ ἀνθρώπου
πού πεινάει,

μέσα σ' ἄσάλευτα μάτια τους εἶχε πῆξει ἓνα ἄστρο

στὸν ὦμο τους κουδάλαγαν τὸ λαβωμένο καλοκαίρι.

Ἐπὸ δῶ πέρασε ὁ στρατὸς μὲ τὰ φλάμπουρα κατάσαρκα

μὲ τὸ πείσμα δαγκωμένο στὰ δόντια τους σὰν ἄγουρο γκόρτσι

μὲ τὸν ἄμμο τοῦ φεγγαριοῦ μὲς στὶς ἀρβύλες τους

καὶ μὲ τὴν καρβουνόσκονη τῆς νύχτας κολλημένη μέσα στὰ ρου-
θούνια καὶ σ' αὐτιά τους.

Δέντρο τὸ δέντρο, πέτρα - πέτρα πέρασαν τὸν κόσμον,
μ' ἀγκάθια προσκεφάλι πέρασαν τὸν ὕπνον.
Φέρναν τὴ ζωὴ στὰ δυὸ στεγνά τους χέρια σὰν ποτάμι.

Σὲ κάθε βῆμα κέρδιζαν μιὰ ὀργιὰ οὐρανὸ — γιὰ νὰ τὸν δώσουν.
Πάνου στὰ καρπούλια πέτρωναν σὰν τὰ καψαλιασμένα δέντρα,
κι ἔταν χορεῦαν στὴν πλατεία,
μέσα στὰ σπίτια τρέμαν τὰ ταβάνια καὶ κουδούνιζαν τὰ γυαλικά
στὰ ράφια.

Ἄ, τί τραγοῦδι τράνταξε τὰ κορφοβούνια —
ἀνάμεσα στὰ γόνατά τους κράταγαν τὸ σκουτέλι τοῦ φεγγαριοῦ
καὶ δειπνοῦσαν,
καὶ σπάγαν τὸ ἄχ μέσα στὰ φυλλοκάρδια τους
σὰ νᾶσπαγαν μιὰ ψείρα ἀνάμεσα στὰ δυὸ χοντρά τους νύχια.

Ποιὸς θὰ σοῦ φέρει τώρα τὸ ζεστὸ καρβέλι μὲς στὴ νύχτα νὰ
ταΐσεις τὰ ὄνειρα ;
Ποιὸς θὰ σταθεῖ στὸν ἴσκιό τῆς ἐλιάς παρέα μὲ τὸ τζιτζίκι μὴ
σωπάσει τὸ τζιτζίκι,
τώρα ποὺ ὁ ἀσθέστης τοῦ μεσημεριοῦ θάφει τὴ μάντρα δλόγυρα
τοῦ ὀρίζοντα
σβήνοντας τὰ μεγάλα ἀντρίκια ὀνόματά τους ;

Τὸ χῶμα τοῦτο ποὺ μοσκοβολοῦσε τὰ χαράματα
τὸ χῶμα ποὺ εἶτανε δικό τους καὶ δικό μας — αἷμα τους — πῶς
μύριζε τὸ χῶμα —
καὶ τώρα πῶς κλειδώσανε τὴν πόρτα τους τ' ἀμπέλια μας
πῶς λίγνεψε τὸ φῶς στὶς στέγες καὶ στὰ δέντρα
ποιὸς νὰ τὸ πεῖ πῶς θρίσκονται οἱ μισοὶ κάτου ἀπ' τὸ χῶμα
κ' οἱ ἄλλοι μισοὶ στὰ σίδερα ;

Μὲ τόσα φύλλα νὰ σοῦ γνέφει ὁ ἥλιος καλημέρα
μὲ τόσα φλάμπουρα νὰ λάμπει ὁ οὐρανὸς
καὶ τοῦτοι μὲς στὰ σίδερα καὶ κείνοι μὲς στὸ χῶμα.

Σώπα, ἔπου νᾶναι θὰ σημάνουν οἱ καμπάνες.
Αὐτὸ τὸ χῶμα εἶναι δικό τους καὶ δικό μας.

Κάτου ἀπ' τὸ χῶμα, μὲς στὰ σταυρωμένα χέρια τους
κρατᾶνε τῆς καμπάνας τὸ σκοινί — περιμένουνε τὴν ὥρα, δὲν
κοιμοῦνται,
περμένουν νὰ σημάνουν τὴν ἀνάσταση. Τοῦτο τὸ χῶμα
εἶναι δικό τους καὶ δικό μας — δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ μᾶς τὸ πάρει.

V

Κάτσανε κάτω ἀπ' τὶς ἐλιές τὸ ἀπομεσήμερο
κοσκινίζοντας τὸ σταχτι φῶς μὲ τὰ χοντρά τους δάχτυλα
θγάλανε τὶς μπαλάσκες τους καὶ λογαριάζαν πόσος μόχτος χῶρεσε
στὸ μονοπάτι τῆς νύχτας
πόση πίκρα στὸν κόμπο τῆς ἀγριομολόχας
πόσο κουράγιο μὲς στὰ μάτια τοῦ ξυπόλυτου παιδιοῦ πού κράταε
τὴ σημαία.

Εἶχε ἀπομείνει πάρωρα στὸν κάμπο τὸ στερνὸ χελιδόνι
ζυγιαζόταν στὸν ἀέρα σὰ μιὰ μαύρη λουρίδα στὸ μανίκι τοῦ φθι-
νόπωρου.

Τίποτ' ἄλλο δὲν ἔμενε. Μονάχα κάπνιζαν ἀκόμα τὰ καμένα σπίτια.
Οἱ ἄλλοι μᾶς ἄφησαν ἀπὸ καιρὸ κάτω ἀπ' τὶς πέτρες
μὲ τὸ σκισμένο τους πουκάμισο καὶ μὲ τὸν ὄρκο τους γραμμένο
στὴν πεσμένη πόρτα.

Δὲν ἐκλαψε κανεὶς. Δὲν εἶχαμε καιρὸ. Μόνο πού ἦ σιγαλιὰ με-
γάλωνε πολὺ

κ' εἶταν τὸ φῶς συγυρισμένο κάτω στὸ γιालὸ σὰν τὸ νοικοκυριὸ
τῆς σκοτωμένης.

Τί θὰ γίνουν τώρα δταν θάρθει ἡ βροχὴ μὲς στὸ χῶμα μὲ τὰ
σάπια πλατανόφυλλα

τί θὰ γίνουν δταν ὁ ἥλιος στεγνώσει στὸ χράμι τῆς συγνεφιάς
σὰ σπασμένος κοριὸς στὸ χωριάτικο κρεβδάτι

δταν σταθεῖ στὴν καμινάδα τοῦ ἀπόβραδου μπαλασσωμένο τὸ
λελέκι τοῦ χιονιοῦ;

Ρίχνουνε ἀλάτι οἱ γριῆς μανάδες στὴ φωτιά, ρίχνουνε χῶμα στὰ
μαλλιά τους

Ξερρίζωσαν τ' ἀμπέλια τῆς Μονοβασιάς μὴ καὶ γλυκάνει μαύρη
ρώγα τῶν ἐχτρῶν τὸ στόμα,

βάλαν σ' ἕνα σακκούλι τῶν παππούδων τους τὰ κόκκαλα μαζί μὲ
τὰ μαχαιροπήρουνα
καὶ τριγυρνᾶνε ἔξω ἀπ' τὰ τείχη τῆς πατρίδας τους ψάχνοντας
τόπο νὰ ριζώσουνε στὴ νύχτα.

Θᾶναι δύσκολο τώρα νὰ βροῦμε μιὰ γλώσσα πιὸ τῆς κερασιᾶς,
λιγότερο δυνατὴ, λιγότερο πέτρινη —
τὰ χέρια ἐκεῖνα ποὺ ἀπομείναν στὰ χωράφια ἢ ἀπάνου στὰ βουνὰ
ἢ κάτου ἀπ' τὴ θάλασσα, δὲν ξεχνᾶνε —
θᾶναι δύσκολο νὰ ξεχάσουμε τὰ χέρια τους
θᾶναι δύσκολο τὰ χέρια ποῦθγαλαν κάλους στὴ σκανδάλη νὰ ρω-
τήσουν μιὰ μαργαρίτα
νὰ ποῦν εὐχαριστῶ πάνου στὸ γόνατό τους, πάνου στὸ βιβλίο ἢ
μὲς στὸ μπουστο τῆς ἀστροφεγγιάς.
Θὰ χρειαστεῖ καιρός. Καὶ πρέπει νὰ μιλήσουμε. Ὡσπου νὰ βροῦν
τὸ ψωμί τους καὶ τὸ δίκιο τους.

Δυὸ κουπιὰ καρφωμένα στὸν ἄμμο τὰ χαράματα μὲ τὴ φουρ-
τούνα. Ποῦναι ἢ θάρκα;
Ἕνα ἀλέτρι μπηγμένο στὸ χῶμα, κι ὁ ἀγέρας νὰ φυσᾷει. Καμένο
τὸ χῶμα. Ποῦναι ὁ ζευγολάτης;
Στάχτη ἢ ἐλιά, τ' ἀμπέλι καὶ τὸ σπῖτι.
Βραδιὰ σπαγγοραμμένη μὲ τ' ἀστέρια τῆς μεσὶ στὸ τσουράπι.
Δάφνη ξερῆ καὶ ρίγανη στὸ μεσοντούλαπο τοῦ τοίχου. Δὲν τ'
ἄγγιξε ἢ φωτιά.
Καπνισμένο τσουκάλι στὸ τζάκι — καὶ νὰ κοχλάζει μόνο τὸ νερὸ
στὸ κλειδωμένο σπῖτι. Δὲν πρόφτασαν νὰ φᾶνε.

Ἐπάνω στὸ καμένο τους πορτόφυλλο οἱ φλέβες τοῦ δάσους — τρέ-
χει τὸ αἷμα μὲς στίς φλέβες.
Καὶ νὰ τὸ θῆμα γνῶριμο. Ποιὸς εἶναι;
Γνῶριμο θῆμα μὲ τίς πρόκες στὸν ἀνήφορο.
Τὸ σύρσιμο τῆς ρίζας μὲς στὴν πέτρα. Κάποιος ἔρχεται.
Τὸ σύνθημα, τὸ παρασύνθημα. Ἄδελφός. Καλησπέρα.
Θὰ βρεῖ λοιπὸν τὸ φῶς τὰ δέντρα του, θὰ βρεῖ μιὰ μέρα καὶ τὸ
δέντρο τὸν καρπὸ του.
Τοῦ σκοτωμένου τὸ παγούρι ἔχει νερὸ καὶ φῶς ἀκόμα.
Καλησπέρα, ἀδερφέ μου. Τὸ ξέρεις. Καλησπέρα.

Στήν ξύλινη παράγκα της πουλάει μπαχαρικά και ντεμισέδες ή
γρια δύση.

Κανείς δὲν αγοράζει. Τράβηξαν ψηλά.

Δύσκολο πιὰ νὰ χαμηλώσουν.

Δύσκολο και νὰ ποῦν τὸ μπόϊ τους.

Μέσα στ' ἄλώνι ὅπου δειπνήσαν μιὰ νυχτιὰ τὰ παλληκάρια
μένουνε τὰ λιοκούκουτσα και τὸ αἷμα τὸ ξερὸ τοῦ φεγγαριοῦ
κι ὁ δεκαπεντασύλλαθος ἀπ' τ' ἄρματά τους.

Τὴν ἄλλη μέρα τὰ σπουργίτια φάγανε τὰ ψίχουλα τῆς κουραμάνας
τους,

τὰ παιδιὰ φτιάξανε παιχνίδια μὲ τὰ σπέρτα τους ποὺ ἀνάψαν τὰ
τσιγάρα τους και τ' ἀγκάθια τῶν ἄστρον.

Κ' ἡ πέτρα ὅπου καθῆσαν κάτω ἀπ' τις ἐλιές τὸ ἀπομεσήμερο
ἄντικρυ στὴ θάλασσα

αὔριο θὰ γίνεϊ ἀσβέστης στὸ καμίνι

μεθαῦριο θ' ἀσβεστώσουμε τὰ σπίτια μας και τὸ πεζούλι τῆς
'Αγιά - Σωτήρας

ἀντιμεθαῦριο θὰ φυτέψουμε τὸ σπόρο ἐκεῖ ποὺ ἀποκοιμήθηκαν
κ' ἓνα μπουμπούκι τῆς ροδιᾶς θὰ σκάσει πρῶτο γέλιο τοῦ μωροῦ
στὸν κόρφο τῆς λιακάδας.

Κ' ὕστερα πιὰ θὰ κάτσουμε στὴν πέτρα νὰ διαδάσουμε ὅλη τὴν
καρδιά τους

σὰ νὰ διαβάζουμε πρώτη φορά τὴν ἱστορία τοῦ κόσμου.

VI

Ἔτσι μὲ τὸν ἥλιο κατάστηθα στὸ πέλαγο ποὺ ἀσβεστώνει τὴν
ἀντικρυνὴ πλαγιὰ τῆς μέρας

λογαριάζεται διπλὰ και τρίδιπλα τὸ μαντάλωμα και τὸ βάσανο τῆς
δίψας

λογαριάζεται ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἢ παλιὰ λαθωματιὰ

κ' ἡ καρδιὰ ξεροψήνεται στὴν κάψα σὰν τὰ βατικιώτικα κρεμμύ-
δια μπρὸς στὶς πόρτες.

"Ὅσο πᾶνε τὰ χέρια τους μοιάζουνε πιότερο τὸ χῶμα
ὅσο πᾶνε τὰ μάτια τους μοιάζουνε πιότερο τὸν οὐρανό.

Ἄδειασε τὸ κιούπι μὲ τὸ λάδι. Λίγη μούργα στὸν πάτο. Κι ὁ ψόφιος ποντικός.

Ἄδειασε τὸ κουράγιο τῆς μάνας μαζί μὲ τὸ πῆλινο κανάτι καὶ τὴ στέρνα.

Στυφίζου τὰ οὔλα τῆς ἔρμιᾶς ἀπ' τὸ μπαρούτι.

Ποῦ λάδι τώρα πιά γιὰ τὸ καντήλι τῆς Ἁγιά - Βαρβάρας
ποῦ δυόσμος πιά νὰ λιβανίσει τὸ μαλαματένιο κόνισμα τοῦ δειλινοῦ
ποῦ μιὰ μπουκιὰ ψωμί γιὰ τὴ βραδιά - ζητιάνα νὰ σοῦ παίξει τὴν
ἀστρομαντινάδα τῆς στὴ λύρα.

Στὸ πάνου κάστρο τοῦ νησιοῦ στοιχειῶσαν οἱ φραγκοσυκιές καὶ
τὰ σπερδούκλια.

Τὸ χῶμα ἀνασκαμμένο ἀπὸ τὸ κανονίδι καὶ τοὺς τάφους.

Τὸ γκρεμισμένο Διοικητήριο μπαλωμένο μὲ οὐρανό. Δὲν ἔχει πιά
καθόλου τόπο

γιὰ ἄλλους νεκρούς. Δὲν ἔχει τόπο ἢ λύπη νὰ σταθεῖ νὰ πλέξει
τὰ μαλλιά τῆς.

Σπίτια καμένα ποῦ ἀγναντεύουν μὲ θγαλμένα μάτια τὸ μαρμαρω-
μένο πέλαγο

κ' οἱ σφαίρες σφηνωμένες στὰ τειχιὰ

σὰν τὰ μαχαίρια στὰ παῖδια τοῦ Ἁγίου ποῦ τὸν δέσανε στὸ κυ-
παρίσσι.

Ὅλη τὴ μέρα οἱ σκοτωμένοι λιάζονται ἀνάσκελα στὸν ἥλιο.

Καὶ μόνο σὰ βραδιάζει οἱ στρατιῶτες σέρνονται μὲ τὴν κοιλιὰ
στὶς καπνισμένες πέτρες

ψάχνουν μὲ τὰ ρουθούνια τὸν ἀγέρα ἔξω ἀπ' τὸ θάνατο

ψάχνουνε τὰ παπούτσια τοῦ φεγγαριοῦ μασουλώντας ἕνα κομμάτι
μεντζεσόλα

χτυπᾶν μὲ τὴ γροθιά τὸ βράχο μήπως τρέξει ὁ κόμπος τοῦ νεροῦ
μὰ ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά ὁ τοῖχος εἶναι κούφιος

καὶ ξανακοῦν τὸ χτύπημα μὲ τοὺς πολλοὺς γύρους ποῦ κάνει ἡ
ὀδίδα πέφτοντας στὴ θάλασσα

κι ἀκοῦν ἀκόμα μιὰ φορά τὸ σκούξιμο τῶν λαβωμένων μπρὸς
στὴν πύλη.

Ποῦ νὰ τραθήξεις; Σὲ φωνάζει ὁ ἀδερφός σου.

Χτισμένη ή νύχτα δλόγυρα απ' τούς Ίσκιους ξένων καρδιών.
 Κλεισμένοι οί δρόμοι απ' τὰ ντουθάρια.
 Μόνο για τὰ ψηλά είναι ακόμα δρόμος.
 Κι αὐτοί μουντζώνουν τὰ καράβια και δαγκώνουνε τή γλώσσα τους
 ν' ακούσουνε τόν πόνο τους πού δὲν ἔγινε κόκκαλο.

Ἐπάνω στὰ μεντένια οί σκοτωμένοι καπετάνιοι ὀρθοί φρουροῦν
 τὸ κάστρο.

Κάτου απ' τὰ ρούχα τους λιώνουν τὰ κρέατά τους. Ἐἶ, ἀδέρφι,
 δὲν ἀπόστασες;

Μπουμπούκιασε τὸ βόλι μέσα στήν καρδιά σου
 πέντε ζουμπούλια ξεμυτίσαν στή μασκάλη τοῦ ξερόδραχου,
 ἀνάσα - ἀνάσα ἢ μοσκοβόλια λέει τὸ παραμῦθι — δὲ θυμάσαι;
 δοντιὰ - δοντιὰ ἢ λαβωματιὰ σοῦ λέει τή ζωή,
 τὸ χαμομήλι φυτρωμένο μὲς στή λίγδα τοῦ νυχιοῦ σου στὸ με-
 γάλο δάχτυλο τοῦ ποδαριοῦ
 σοῦ λέει τὴν ὁμορφιά τοῦ κόσμου.

Πιάνεις τὸ χέρι. Εἶναι δικό σου. Νοτισμένο απ' τὴν ἀρμύρα.
 Δικιά σου ἢ θάλασσα. Σὰν ξερριζώνεις τρίχα απ' τὸ κεφάλι τῆς
 σιωπῆς
 στάζει πικρὸ τὸ γάλα τῆς συκιᾶς. Ὅπου και νᾶσαι ὁ οὐρανὸς σὲ
 βλέπει.

Στρίβει στὰ δάχτυλά του ὁ ἀποσπερίτης τὴν ψυχὴ σου σὰν τσιγάρο
 ἔτσι νὰν τὴ φουμάρεις τὴν ψυχὴ σου ἀνάσκελα
 δρέχοντας τὸ ζερβί σου χέρι μὲς στήν ξαστεριά
 και στὸ ξεδί σου κολλημένο τὸ ντουφέκι - ἀρραβωνιαστικιά σου
 νὰ θυμηθεῖς πῶς ὁ οὐρανὸς ποτέ του δὲ σὲ ξέχασε
 ὅταν θὰ βγάξεις απ' τὴ μέσα τσέπη τὸ παλιὸ του γράμμα
 και ξεδιπλώνοντας μὲ δάχτυλα καμένα τὸ φεγγάρι θὰ διαβάξεις
 λεβεντιὰ και δόξα.

Ἰστερα θ' ἀνεβείς στὸ ψηλὸ καρπούλι τοῦ νησιοῦ σου
 και βάζοντας καψούλι τὸ ἄστρο θὰ τραβήξεις μιὰ στὸν ἀέρα
 πάνου ἀπὸ τὰ τειχιὰ και τὰ κατάρτια
 πάνου ἀπὸ τὰ θουνὰ πού σκύδουν σὰ φαντάροι πληγωμένοι
 ἔτσι μόνο και μόνο νὰ χουγιαῖξεις τὰ στοιχειὰ και νὰ τρυπώσουν
 στήν κουδέρτα τοῦ Ίσκιου —

θὰ ρίζεις μὴν ἴσα στὸν κόρφο τ' οὐρανοῦ νὰ δρεῖς τὸ γαλανὸ
σημάδι
σάμπως νὰ θρῖσκεις πάνου ἀπ' τὸ πουκάμισο τῆ ρώγα τῆς γυ-
ναίκας πού αὔριο θὰ θυζαίνει: τὸ παιδί σου
σάμπως νὰ θρῖσκεις ὕστερ' ἀπὸ χρόνια τὸ χεροῦλι τῆς ἐξώπορτας
τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ σου.

VII

Τὸ σπίτι, ὁ δρόμος, ἡ φραγκοσουκιὰ, τὰ φλούδια τοῦ ἡλίου στήν
αὐλή πού τὰ τσιμπολογᾶν οἱ κόττες.
Τὰ ξέρουμε, μᾶς ξέρουμε. Δῶ χάμου ἀνάμεσα στὰ βᾶτα
ἔχει ἡ δεντρογαλιὰ παρατημένο τὸ κίτρινο πουκάμισό τῆς.
Δῶ χάμου εἶναι ἡ καλύθα τοῦ μερμηγκιοῦ κι ὁ πύργος τῆς σφή-
γκας μὲ τίς πολλῆς πολεμίστρες,
στήν ἴδια ἐλιὰ τὸ τσόφλι τοῦ περσινοῦ τζιτζικα κ' ἡ φωνή τοῦ
φετεινοῦ τζιτζικα,
στὰ σκοῖνα ὁ ἴσκιος σου πού σὲ παίρνει ἀπὸ πίσω σὰ σκυλι ἀμί-
λητο, πολὺ θασανισμένο,
πιστὸ σκυλι — τὰ μεσημέρια κάθετα δίπλα στὸ χωματένιον ὕπου
σου μυρίζοντας τίς πικροδάφνες
τὰ θράδια κουλουριάζεται στὰ πόδια σου κοιτάζοντας ἓνα ἄστρο.

Εἶναι μιὰ σιγαλιὰ ἀπὸ ἀχλάδια πού μεγαλώνουνε στὰ σκέλια τοῦ
καλοκαιριοῦ
μιὰ νύστα ἀπὸ νερὸ πού χαζεύει στὶς ρίζες τῆς χαρουπιᾶς —
ἡ ἀνοιξη ἔχει τρία ὄρφανὰ κοιμισμένα στήν ποδιά τῆς
ἓναν αἰτὸ μισοπεθαμένο στὰ μάτια τῆς
καὶ κεῖ ψηλὰ πίσω ἀπὸ τὸ πευκόδασο
στεγνώνει τὸ ξωκκλήσι τοῦ "Αη - Γιαννιοῦ τοῦ Νηστευτῆ
σὰν ἄσπρη κουτσουλιὰ τοῦ σπουργιτιοῦ σ' ἓνα πλατὺ φύλλο μου-
ριας πού τὴν ξεραίνει ἡ κάψα.

Ἐτοῦτος ὁ τσοπάνος τυλιγμένος τὴν προδιά του
ἔχει σὲ κάθε τρίχα τοῦ κορμιοῦ του ἓνα στεγνὸ ποτάμι
ἔχει ἓνα δάσος θελανιδιῆς σὲ κάθε τρύπα τῆς φλογέρας του
καὶ τὸ ραβδί του ἔχει τοὺς ἴδιους ρόζους μὲ τὸ κουπί πού πρω-
τοχτύπησε τὸ γαλάζιο τοῦ Ἑλλάσποντου.

Δὲ χρειάζεται νὰ θυμηθεῖς. Ἡ φλέβα τοῦ πλάτανου
 ἔχει τὸ αἷμα σου. Καὶ τὸ σπερδοῦκλι τοῦ νησιοῦ κ' ἡ κάπαρη.
 Τὸ ἀμίλητο πηγάδι ἀνεβάζει στὸ καταμεσήμερο
 μιὰ στρογγυλὴ φωνὴ ἀπὸ μαῦρο γυαλί κι ἀπὸ ἄσπρο ἄνεμο
 στρογγυλὴ σὰν τὰ παλιὰ πιθάρια — ἡ ἴδια πανάρχαιη φωνή.
 Κάθε νύχτα τὸ φεγγάρι ἀναποδογυρίζει τοὺς σκοτωμένους
 φάχνει τὰ πρόσωπά τους μὲ παγωμένα δάχτυλα νὰ βρεῖ τὸ γιό του
 ἀπ' τὴν κοψιὰ τοῦ σαγονιοῦ κι ἀπ' τὰ πέτρινα φρύδια,
 φάχνει τίς τσέπες τους. Πάντα κάτι θὰ βρεῖ. Κἀτι βρίσκουμε.
 Ἔνα κλειδί, ἕνα γράμμα, ἕνα ρολόι σταματημένο στὶς ἑφτά. Κουρ-
 ντίζουμε πάλι τὸ ρολοῖ. Περπατᾶνε οἱ ὥρες.

Ὅταν μεθαύριο λυώσουνε τὰ ροῦχα τους καὶ μείνουνε γυμνοὶ ἀνά-
 μεσα στὰ στρατιωτικὰ κουμπιά τους
 ἔτσι ποὺ μένουν τὰ κομμάτια τ' οὐρανοῦ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ καλο-
 καιριάτικα ἄστρα
 τότε μπορεῖ νὰ βροῦμε τ' ὄνομά τους καὶ μπορεῖ νὰ τὸ φωνά-
 ξουμε : ἀγαπῶ.
 Τότε. Μὰ πάλι αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι λιγάκι σὰν πολὺ μακρινά.
 Εἶναι λιγάκι σὰν πολὺ κοντινά, σὰν δταν πιάνεις στὸ σκοτάδι ἕνα
 χέρι καὶ λὲς καλησπέρα
 μὲ τὴν πικρὴ καλογνωμιὰ τοῦ ξενητεμένου ὅταν γυρνᾶει στὸ πα-
 τρικό του
 καὶ δὲν τὸν γνωρίζουνε μήτε οἱ δικοὶ του, γιατί αὐτὸς ἔχει γνω-
 ρίσει τὸ θάνατο
 κ' ἔχει γνωρίσει τὴ ζωὴ πρὶν ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ πάνου ἀπὸ τὸ
 θάνατο
 καὶ τοὺς γνωρίζει. Δὲν πικραίνεται. Αὔριο, λέει. Κ' εἶναι σίγουρος
 πὼς ὁ δρόμος ὁ πιὸ μακρινὸς εἶναι ὁ πιὸ κοντινὸς στὴν καρδιά
 τοῦ Θεοῦ.
 Καὶ τὴν ὥρα ποὺ τὸ φεγγάρι τὸν φιλάει στὸ λαιμὸ μὲ κάποια
 στεναχώρια,
 τινάζοντας τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου του ἀπ' τὰ κάγκελα τοῦ μπαλ-
 κονιοῦ, μπορεῖ νὰ κλάψει ἀπὸ τὴ σιγουριά του
 μπορεῖ νὰ κλάψει ἀπὸ τὴ σιγουριά τῶν δέντρων καὶ τῶν ἄστρων
 καὶ τῶν ἀδελφῶν του.

Π Ρ Ω · Ι · Ν Ο Α Σ Τ Ρ Ο

Μικρή έγκυκλοπαίδεια υποκοριστικῶν

Στήν κόρη μου ΕΡΗ

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ μου, θέλω νά σοῦ φέρω
τά φαναράκια τῶν κρίνων
νά σοῦ φέγγουν τὸν ὕπνο σου.

Θέλω νά σοῦ φέρω
ἓνα περιβολάκι
ζωγραφισμένο μὲ λουλουδόσκηνη
πάνω στὸ φτερό μιᾶς πεταλούδας
γιὰ νά σεργιανάει τὸ γαλανὸ ὄνειρό σου.

Θέλω νά σοῦ φέρω
ἓνα σταυρουλάκι αὐγινοῦ φῶς
δυὸ ἀχτίνες σταυρωτές ἀπ' τοὺς στίχους μου
νά σοῦ ξερκίζουν τὸ κακὸ
νά σοῦ φωτᾶνε
μὴ μοῦ σκοντάψεις, κοριτσάκι,
ἔτσι γυμνόποδο καὶ τρυφερὸ
στ' ἀγκάθι κ' ἐνὸς ἴσκιου.

Κοιμήσου.
Νὰ μεγαλώσεις γρήγορα.
Ἔχεις νά κάνεις πολὺ δρόμο, κοριτσάκι,
κ' ἔχεις δυὸ πεδιλάκια μόνο ἀπὸ οὐρανό.
Κοιμήσου.

Τὸ πρόσωπο τῆς μητερούλας φέγγει
πάνω ἀπ' τοὺς ρόδινοὺς λοφίσκους τοῦ ὕπνου σου
ἔαρινὸ φεγγάρι
ἀνάμεσα ἀπ' τὰ στάχια τῆς ἔγνοιας τῆς
καὶ τὰ τριαντάφυλλα τῶν τραγουδιῶν μου.
Κοιμήσου, κοριτσάκι.
Εἶναι μακρὸς ὁ δρόμος.

Πρέπει νὰ μεγαλώσεις.

Εἶναι μακρὸς

μακρὸς

μακρὸς ὁ δρόμος.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

πῶς τὰ φίλιωσες ἄλλα, πῶς τ' ἄσμιξες —

καμιὰ φωνή δὲ λέει μου «ὄχι»,

ἔτσι καθὼς μὲ δένεις

μ' ἔχτροὺς καὶ φίλους

μὲ τὰ παλιὰ καὶ τ' αὐριανὰ

ἄλλα αὐριανὰ

κι ἄλλα γιὰ πάντα.

Ποῦναι ὁ παλιὸς γκρεμνός ; — δὲ βλέπω —

γκρεμνὸς δὲν εἶναι —

γεφύρι ἐσὺ

κι οὔτε γεφύρι,

ζωή.

Ἄνάμεσα στὴ μάνα σου καὶ μένα

ἐσὺ

ἀνάμεσα στὸ χτέος καὶ τ' αὐριο

ἐσὺ

ἀνάμεσα στὸ χῶμα καὶ στὸ φῶς

ἐσὺ —

ἢ ζωὴ τραβάει, τραβάει

κ' ἢ σιωπὴ

ἄκου πῶς μιλάει

πῶς χαμογελάει.

Ἔτσι καθὼς μὲ φίλιωσες

μ' ἔχτροὺς καὶ φίλους

οἱ φλέβες μου μὲς στὰ πουλιά

οἱ ρίζες μου στὴ θάλασσα

τὰ φύλλα μου στ' ἀστέρια.

Ἔτσι νὰ κάνω θὰ διαβῶ
 μὲ μιὰ μονάχα δρασκελιά
 γῆ κι οὐρανό.

Κοριτσάκι,
 ἓνα λευκὸ περιστεράκι
 μὲ δυὸ φτερὰ ἀνοιχτὰ
 τὴν κούνια σου φωτᾶ.

Ὡρα καλὴ κι ὥρα χρυσή
 ἤρθες μὲ τὴν καλὴν αὐγή
 κ' ἡ αὐγή μὲ σένα
 νὰ σμίξεις οὐρανὸ καὶ γῆ
 κ' ἡ ζωὴ νὰ γίνεῖ
 φῶς καὶ ψωμί
 φῶς καὶ κρασί
 φῶς καὶ γαλήνη.

Καὶ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα μας
 ἡ κυρά, ἡ νοικοκυρά
 ἡ γκαρδιακιά
 ἡ μεγάλη, ἡ ἄγια σκούπα
 μὲ τίς δυὸ γερὲς γροθιὲς στὴ μέση
 πάντα ξάγρυπνη, πάντα ἑτοιμη
 δὲν ἀφήνει
 φύλλο κίτρινο νὰ πέσει
 ἀπ' τὴν ἄρρωστη σελήνη
 μήτε σκιά νὰ δρασκελήσει
 τὸ κατώφλι μας
 μὴ σκοντάψει, μὴν πονέσει
 μήτε στὸ μικρὸ - μικρὸ νυχάκι τῆς
 ἡ εἰρήνη.

ΚΟΙΜΗΣΟΥ, κοριτσάκι.

Ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀστραπὲς χαμόγελα
 ἓνα γλαυκὸ - γλαυκὸ ἐλαφάκι σὲ κοιτάζει.

Ένα μικρό - μικρό ποτάμι άστέρια
 και δυο κεράσια
 σου φέρνει τὸ έλαφάκι μές στο στόμα του.
 Στὸν ύπνο σου χαμογελάνε
 και τὰ έλαφάκια, κοριτσάκι.

Κ' έγω σου πλέκω
 σου πλέ - σου πλέκω, κοριτσάκι,
 με λυγαριές, με λυγαρίτσες
 κομμένες άπ' τις πιὸ χρυσές άχτίνες
 σου πλέ - σου πλέκω
 ένα μικρό - μικρούλι καλάθκι
 νὰ τὸ περάσεις στο μικρό - μικρόν άγκώνα σου
 νὰ βγεις στη στράτα, κοριτσάκι,
 κι ὅ,τι θὰ βάζεις μέσα, κοριτσάκι,
 ἴσκιο ἢ πετρούλα ἢ μολυβένιο στρατιωτάκι
 θὰ γίνεται άσπρο φῶς και λουλακι κρινάκι.

Κοιμήσου.

Νὰ μεγαλώσεις γρήγορα.

Εἶναι πικρή - πικρή ἡ ζωὴ μας, κοριτσάκι,
 και πρέπει νὰ τὴ σιάξουμε γλυκειά - γλυκειά τὴ ζωὴ σου.
 Κοιμήσου, κοριτσάκι.

Σ' ένα κλωνι γαζίες - γαζίες χαμόγελα
 σ' ένα κλωνάκι άστέρια
 κρεμάσαμε σημαιοῦλες τις άνάσες μας
 νὰ σου άερίζουν τὰ μαλλάκια,
 κρεμάσαμε κ' ένα σπαθάκι φῶς νὰ ξεφλουδίξεις
 τὸ φλούδι τοῦ ἴσκιου άπ' τῆς αὔγούλας τὰ ροδάκινα.

Κοιμήσου.

ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ άνθίζουν,
 δὲν ξέρουν γιατί,
 άνθίζουν.

Τὰ λουλούδια δὲ νοιάζονται
 νὰ γίνουν καρποί,
 γίνονται καρποί.
 Κ' ἐγὼ τραγουδάω,
 δὲν ξέρω γιατί,
 τραγουδάω.

Ἔχω ἓνα κοριτσάκι
 ἔχω ἓνα κοριτσάκι.
 Εἶμαι ἓνα δέντρο μὲς στὴ μέση τ' οὐρανοῦ.
 Πολλὰ ἀστρουλάκια
 πολλὰ λουλούδια
 πολλοὶ καρποί.
 Τραγουδάω.

Σ' ἓνα μαξιλάρι - φεγγαράκι
 τὸ παιδί μου ἀποκοιμήθηκε.
 Ὅλη ἡ πλάση στὶς μύτες τῶν ποδιῶν
 κοιτάζει ἀπ' τὸ παράθυρό μας
 κοιτάζει τὸ παιδί μου ποὺ κοιμήθηκε.

Ὅλα τ' ἀστέρια
 μιὰ μυγδαλιὰ ἀνθισμένη ἀστέρια
 μπρὸς στὸ παράθυρό μας
 κοιτάζει τὸ παιδί μου ποὺ κοιμήθηκε.

Ὁ θεὸς τῶν σπουργιτιῶν καὶ τῶν παιδιῶν
 πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα λουλουδένια
 κοιτάζει τὸ παιδί μου ποὺ κοιμήθηκε.

Σιγά, μανούλα,
 σιγά.
 Θὰ τὸ ξυπνήσεις.

Τί θόρυβο ποὺ κάνει
 ἡ πορτούλα τῆς καρδιάς σου
 καθὼς ἀνοίγοκλείνει
 στὸν κήπο τῆς χαρᾶς.

Τί ἀγέρο πού φέρνει
 ἔτσι πού ἀνοιγοκλείνει
 τὰ
 ματόκλαδά σου
 θαμπωμένη
 ἀπ' τὸ φεγγάρι τῆς χαρᾶς.

Σιγά.
 Σιγά.

Τὸ παιδί μου κοιμήθηκε
 κ' ἐγὼ τραγουδάω.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ,
 μεγάλα μάτια
 τί μεγάλα—
 σὲ ποιό οὐρανὸ χαμογελαῶς
 τί βλέπεις πίσω ἀπὸ τὰ μάτια μας ;

Κάτω ἀπὸ τὰ τριανταφυλλένια πέλματά σου
 δυὸ καρδιές —
 ἡ καρδιά τῆς μητέρας
 ἡ καρδιά τοῦ πατέρα.
 Πάτα γερά.
 Δὲ θὰ πέσεις.

Ὅπου ἀκουμπήσεις πούπουλα καὶ φῶς
 πούπουλα καὶ φῶς ἢ μάνα σου
 πούπουλα καὶ φῶς ἐγὼ —
 μὲ παίρνει ὁ ἀέρας
 πούπουλο καὶ φῶς.

Κράτησέ με, κοριτσάκι,
 μὲ παίρνει ὁ ἀέρας
 πάνω ἀπ' τὰ βουνὰ
 ψηλά, ψηλά,

γαλανά φτερά
 φτερά, φτερά,
 μιὰ θάλασσα φτερά
 ἢ χαρά.
 Κράτησέ με.

Ἕνα ἀστέρι μοῦ κλείνει τὸ μάτι του
 μιὰ πεταλούδα μοῦ παίρνει τὸ φλιτζάνι μου
 δυὸ χελιδόνια μοῦ παίρνουν τὴν καρέκλα μου
 τέσσερα περιστέρια μοῦ παίρνουν τὸ τραπέζι μου
 ἕνας αἰτὸς μοῦ πῆρε τὰ ροῦχα μου
 γυμνὸς στὸν ἀέρα
 στὸν ἀέρα
 μὲ παίρνει ὁ ἀέρας
 πούπουλο καὶ φῶς.

Μονάχα τὸ χαμόγελό σου
 ἕνας ρόδινος κρίκος νὰ πιαστῶ.

Κράτησέ με.

ΕΝΑ ἀηδονάκι.
 νοτισμένο ἀπὸ ἀστέρια πρωῖνὰ
 πῆρε τὴ θέση τῆς καρδιάς μου.

Κοριτσάκι,
 προχτὲς γεννήθηκες ἐσύ,
 χτὲς ἢ μητέρα σου κ' ἐγώ,
 σήμερα ὁ κόσμος.

Πίσω ἀπὸνα θάμνο ἀστέρια
 δυὸ τζιτζίκια παίζουν
 τὰ μαντολίνα τους.
 Χίλιες καμπάνες φῶς σημαίνουν
 πάνω ἀπ' τὶς στέγες τῶν πουλιῶν
 στὴ συνοικία τῶν τοαγουδιῶν.

Μὲ χίλια θελουδένια χέρια
χειροκρατᾶνε τὰ λουλούδια.

Κοριτσάκι
μὲς στὰ κρινάκια χέρια σου
πῶς χωράει ἡ εὐτυχία ;
Μὲς στὰ κρινάκια χέρια σου
πῶς γυρίζει
σβούρα ἀσημένια πῶς γυρίζει
γυρίζει, γυρίζει, βουτίζει
πῶς γυρίζει ὁ κόσμος.

Καὶ τούτη ἡ μυστικὴ φωτιὰ
χιλιάδες σπίθες
πούπουλα καὶ σπίθες
πῶς γυρίζουν, γυρίζουν, σφυρίζουν
πῶς βουτίζουν στὴν καρδιά μου.

Κράτησέ με, κοριτσάκι.

Θὰ πέσω ἀπ' τὸ καμπαναριὸ μιᾶς μαργαρίτας
πάνω στὴ χλόη τῶν ἀστεριῶν.

ΚΛΑΙΣ, κοριτσάκι ;
Λεῖπει ἡ μητέρα ;
Μὴν κλαῖς.

Ἡ μητέρα ποὺ λείπει
ἔχει θγεῖ μιὰ στιγμὴ στὸν οὐρανὸ
νὰ ποτίσει
τὰ λουλουδάκια τῶν ἀστρων.

Δυὸ μικρὰ ἀγγελούδια
τὴ συνάντησαν
στὸ πιὸ δροσερὸ
μονοπάτι τοῦ Παράδεισου.

Τὴ ρωτήσανε γιὰ σένα, κοριτσάκι,
 βγάλαν δυὸ φτερά ἀπὸ τὰ φτερά τους
 καὶ στὰ στέλνουν
 νὰ τὰ ἐρέξεις στὴν καρδιά μας
 καὶ νὰ γράψεις στὸ θεό.

Γράψ' του :

«Καλὲ θεούλη
 ἔμεῖς εἴμαστε καλά.
 Κάνε, καλὲ θεούλη
 νᾶχουν ὄλα τὰ παιδάκια
 ἕνα ποταμάκι γάλα
 μπόλικα ἀστεράκια
 μπόλικα τραγούδια.
 Κάνε, καλὲ θεούλη
 νᾶναι ὄλοι καλά
 ἔτσι ποὺ καὶ μεῖς νὰ μὴ ντρεπόμαστε
 γιὰ τὴ χαρὰ μας».

Ἔκανες ἕνα λάθος, κοριτσάκι.
 Ἡ χαρὰ δὲ γράφεται μὲ πράσινο.
 Γράφεται μὲ κόκκινο.
 Ἡ χαρὰ εἶναι
 κόκκινο γαρύφαλλο.

Νὰ τὸ θυμᾶσαι :
 Κόκκινο γαρύφαλλο.

Μεθαύριο θὰ σοῦ πῶ.

ΑΝΟΙΓΕΙΣ τὰ ματόφυλλα
 κι ἀνοίγει ἕνα παράθυρο
 κ' ἕνα ἄλλο
 κι ἄλλο.
 Ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ κόσμου
 ἀνοιχτά.

Στὰ τζάμια τοῦ παράθυρου
 δυὸ στενόμακροι οὐρανοὶ
 ἕνας κῆπος
 κι ὀχτὼ σπουργίτια
 παίζοντας ἓνα τόπι φῶς
 κ' οἱ ἀντιφεγγιές του παίζοντας
 στὸ πρόσωπό σου.

Ἕνα περιστεράκι
 κρατώντας μὲς στὸ ράμφος του
 μιὰ θαλασσιὰ κορδέλα θάλασσα
 γράφει στὸν ἀέρα κύκλους - κύκλους
 καὶ μὲς στοὺς κύκλους
 περνοδιαβαίνουνε ψαράκια
 χρυσά, γαλάζια, βιολετιὰ ψαράκια.

Μιὰ κίνηση
 τοῦ τρυφεροῦ χεριοῦ σου
 ἔσβησε μεμιᾶς ὄλο τὸ μαῦρο.

Καθὼς κλωτσᾶς τὸν ἀέρα
 μὲ τ' ἄστρα - ποδαράκια
 κρύβονται οἱ σκιές
 κρύβεται ὁ πόλεμος
 κάτω ἀπ' τὰ γαλανὰ σου παπουτσάκια.

Ἔτσι παιδί πού μ' ἔκανες, παιδί μου,
 πῶς θὰ τὰ θγάλω πέρα μὲ τοὺς ἴσκιους
 πού στέκουν καὶ παραμονεύουν
 πίσω ἀπὸ τ' ἀνθισμένο σου χαμόγελο ;
 Ἔτσι παιδί πού μ' ἔκανες, παιδί μου,
 πῶς θὰ σοῦ φέρω
 ψωμί καὶ γάλα καὶ βιβλία ;

Ἄνοιξε ἓνα πέρασμα
 ἀνάμεσα στ' ἀστέρια σου
 καὶ στὰ λουλούδια σου
 νὰ βγῶ στὸ δρόμο.

Τὸ θραδάκι θὰ γυρίσει
 πὶδ καλῶς καὶ πὶδ ὁμορφῶς
 ὁ πατέρας σου.

ἘΞΩ φωνάζουν —
 ποιοὶ φωνάζουν ;
 τί φωνάζουν ;
 Ὁ ἑφημεριδοπώλης
 ὁ μανάβης
 ὁ παγοπώλης.
 Δὲν καταλαβαίνω, κοριτσάκι.

Ἄνεθοκατεβαίνουν σκάλες —
 τί ζητᾶνε ;
 Σημαῖες χτυπιοῦνται στὸν ἀέρα
 φωνές καὶ σπαθιὰ
 σηκώνονται, πέφτουν
 αἷμα —
 κλεῖσε τὰ μάτια, κοριτσάκι.
 Ὅλοι δὲν εἶναι ἀδέρφια σου ;
 Λοιπὸν τί θέλουν ;
 Ὅλοι δὲν εἶναι τὰ παιδιὰ μου ;
 Λοιπὸν τί θέλουν ;

Δὲν καταλαβαίνω, κοριτσάκι.
 Ἄνοιξε τὰ ματάκια.
 Κοίτα καλὰ
 νὰ μάθεις νὰ μοῦ πεῖς καὶ μένα.

Στὴ Χιροσίμα, κοριτσάκι,
 εἶταν κάτι παιδάκια, κοριτσάκι,
 εἶταν κάτι μανοῦλες, κοριτσάκι,
 — ὄχι, δὲ θέλω νὰ σοῦ πῶ —
 εἶταν κάτι παιδάκια, κοριτσάκι...

Πρέπει νὰ ξέρεις.

Τὴν ὥρα ποὺ γεννήθης, κοριτσάκι,
 ἀκούστηκε τὸ πρῶτο τζιτζικιάκι
 ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια,
 σκέψου, κοριτσάκι,
 ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια
 στὸ Ναγκασάκι.

Ἐξω φωνάζουν —
 πῶς φωνάζουν —
 τί φωνάζουν ;

Ἀνεβοκατεβαίνουν σκάλες,
 τί ζητᾶνε ;
 Ὁ ἐφημεριδοπώλης
 ὁ μανάβης.

Τὰ πορτοκάλια, κοριτσάκι,
 δὲν εἶναι μόνο φῶτα στρογγυλά
 κίτρινα φῶτα
 εἶναι καὶ πορτοκάλια κόκκινα
 σὰν αἷμα.

Ἐξω φωνάζουν.
 Τί φωνάζουν ;

Ἐδῶ ἡ σιωπὴ
 μετράει τὰ δάχτυλά της
 μὴν ξεχάσει τὸ μέτρημα
 μὴν ξεχάσει τὸ νούμερο τοῦ σπιτιοῦ μας
 μὴν πέσει ἔξω ἀπ' τὸν κύκλο
 τὸ καρδιοχτύπι μας
 μὴ χυθοῦν ὄλα τ' ἀστέρια
 πίσω ἀπ' τὸν δρίζοντα
 ἔξω ἀπ' τὴ ζωὴ μας
 ἔξω ἀπ' τὴ ζωὴ σου, κοριτσάκι.

Πρέπει νὰ μάθεις νὰ μὴν ἀγαπᾶς
 ἐκείνους ποὺ λαβώνουν τὴν ἀγάπη.

Ἐξω φωνάζουν —
φώναξε και σὺ
κ' ἐγὼ φωνάζω
τραγουδάω.

Σφίξε και σὺ τὰ δυὸ μικρά σου χέρια.

Κ' ὕστερ' ἀπὸ ἄλλα δέκα χρόνια,
κοριτσάκι,
ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια
νάσαι ὀλα τὰ μάτια ἀστέρια
κι ὀλες οἱ καρδιές ἀηδόνια.

ΔΕΝ εἶναι χτές οὔτε αὔριο.
Ἵλα μές στη στιγμή.
Ἵλα μέσα στα χέρια σου
τὸ χτές και τ' αὔριο
κ' ἡ στιγμή
κι οὔτε στιγμή.

Ποῦ μ' ἔφερες δῶ πέρα, κοριτσάκι,
ἔξω ἀπ' τὸ χρόνο
ἔξω ἀπ' τὸ χρόνο
ἔξω ἀπ' τὸν ἦχο.

Κι ὀσο κι ἂν λείπω
ἀκόμα πῶς τὴ νιώθω, κοριτσάκι,
τὴν ὀμορφιά, τὴ σιγαλιὰ
μὲ τὰ μεγάλα μάτια
τὰ μαγνητικά.

Ἵχ νὰ τὴ δεῖς, νὰ μὴν τὴ δεῖς
τὴν ὀμορφιά τὴν ἄβυσσο
τὴν ὀμορφιά τὴν ἐρημιὰ
τὴ φεγγαροκαρδιά
ἄκρη - ἄκρη στὸ βαθὺ γκρεμνὸ

ἄκρη - ἄκρη
 στή σιωπηλή τή ζυγαριά
 ζυγιάζει φῶς ζυγιάζει σκιά
 ζυγιάζει ὄλο τὸν κόσμο

ἄκρη - ἄκρη
 σ' ἑνὸς τριαντάφυλλου τὸ χεῖλος,
 ἄχ νὰ τὴ δεῖς, νὰ μὴν τὴ δεῖς
 τὴν ὁμορφιὰ τὴ ζυγαριά
 νὰ τήνε δεῖς.

Πουλὶ κανένα δὲν κελάϊδησε στή γῆς
 σὰν τὸ γεράκι τῆς σιωπῆς.

Πῶς νὰ στὸ κρύψω, πῶς
 νὰ σοῦ τὸ φανερώσω
 πῶς νὰ στὸ κρύψω αὐτὸ τὸ φῶς ;

Νερά κυλᾶν
 φῶτα περνᾶν
 σοῦ παίρνουν τὴ λαλιὰ καὶ πᾶν
 ὄλα στὰ παίρνουν καὶ στὰ φέρνουν
 νερά - φτερά
 φιλιὰ - πουλιὰ.

Πουλὶ κανένα δὲν κελάϊδησε στή γῆς
 σὰν τὸ γεράκι τῆς σιωπῆς.

Στ' ἀσάλευτά του μάτια
 ὁ ἥλιος γονατισμένος.

Στ' ἀσάλευτά του μάτια
 ὄλος ὁ ἴσκιος
 σὲ ἥλιο ἀλλαγμένος.

Πῶς νὰ στήν κρύψω τὴν κυρὰ
 τὴν ὁμορφιά ;

Πῶς νὰ στή φανερώσω ;

ΝΤΥΣΟΥ.

Φόρεσε τὰ καλά σου.

Στὸν πλυμένο διάδρομο
 μὲ τ' ἄσπρα καὶ μαῦρα πλακάκια
 σὲ περιμένουν.

Τὸ μαῦρο εἶναι τῆς νύχτας,
 τ' ἄσπρο τῆς αὐγῆς.
 Μεθαύριο θὰ μάθεις.

Ντύσου τώρα.
 Σὲ περιμένουν.

Μιὰ καρδερίνα
 ἄφησε μισόχτιστο τὸ σπῆτι της
 κ' ἤρθε νὰ σὲ δεῖ.

Ἡ θειά - Βαγγελίτσα
 ντυμένη τὸν ἴσχιο
 τοῦ γκρεμισμένου της σπιτιοῦ
 σοῦ φέρνει ἕνα φορεματάκι
 ἀπ' τὰ γαλάζια λουλουδάκια τῆς στοργῆς.

Ἔλα νὰ σοῦ συστήσω ἕνα τριαντάφυλλο
 νὰ παίξετε μαζί στὸν κήπο.
 Ἄργότερα θὰ σοῦ συστήσω
 τ' ἀμίλητο φῶς τοῦ δειλινοῦ
 ἔτσι ποὺ θαθαίνει, ποὺ θαθαίνει,
 παίρνοντας μαζί του τὰ κλειδιά μας
 παίρνοντας τὰ μυστικά μας
 μὲς στὸ μυστικό του.

Δύσκολα εἶναι, κοριτσάκι,
 στὴν ἀρχή.
 Τί νὰ πεῖς, δὲν ξέρεις.

Δύσκολα είναι στην αρχή.
Κ' είσαι μοναχούλι, κοριτσάκι,
μέ τ' αδερφάκια σου τριαντάφυλλα
και μέ τ' αδερφάκια σου τ' αστέρια.

Ἄργότερα θά μάθεις.

Όλα μαζί ξεκίνησαν
δλα μαζί πηγαίνουν
καθένα χώρια.

Ποῦ πηγαίνουν ;
Ποῦ θά σμίξουν ;
Ποῦ πηγαίνουμε ;

Τὸ τέλος μας : ἡ ρίζα μας.
Ἡ ρίζα —
θά τὸ μάθεις.

Γι' αὐτὸ κοιτᾶς συλλογισμένο
τὸ δειλινὸ ποῦ φεύγει, φεύγει, φεύγει
βυσσινί, βυσσινί, πορτοκαλένιο
τὸ δειλινὸ μενεξεδένιο
ποῦ σβήνει, σβήνει, σβήνει.

Πικρὴ - πικρὴ παρηγοριὰ
νά φύγουν δλα
γιὰ νά γυρίσουν μέ τὸν ἥλιο
ἀπ' τ' ἄλλο μέρος τ' οὐρανοῦ.

Μές στὸ βουδὸ πηγᾶδι
τοῦ φεγγαριοῦ
σοῦπεσε ἀπόψε
τὸ πρῶτο δαχτυλίδι σου.

Δὲν πειράζει.
Ἄργότερα θά φτιάξεις ἄλλο
νά παντρευτεῖς τὸν κόσμο μέσ στὸν ἥλιο.

Γιατί δὲν εἶναι, κοριτσάκι,
 νὰ μάθεις μόνο
 ἐκεῖνο ποὺ εἶσαι
 ἐκεῖνο ποὺ ἔχεις γίνεи,
 εἶναι νὰ γίνεις
 ὅ,τι ζητάει
 ἢ εὐτυχία τοῦ κόσμου,
 εἶναι νὰ φτιάχνεις, κοριτσάκι,
 τὴν εὐτυχία τοῦ κόσμου.

* Ἄλλη χαρὰ
 δὲν εἶναι πὺδ μεγάλη
 ἀπ' τὴ χαρὰ ποὺ δίνεις.

Νὰ τὸ θυμᾶσαι, κοριτσάκι.

Π Ω Σ ἄλλαξες τὸν κόσμο, κοριτσάκι.

* Ἐχω ἓνα πουκάμισο
 ἀπ' τὰ φῶτα τῶν νερῶν
 ἔχω ἓνα χρυσὸ σακκάκι
 ἀπ' τὸ λιόγερμα τῆς Σάμος
 ἔχω καὶ μιὰ δόξα
 ἀπ' τὰ πρῶτα σου χαμόγελα.

Τέσσερις μῆνες
 ὁ Ἀπρίλης, ὁ Μάης,
 ὁ Ἰούνης, ὁ Ἰούλης
 χιλίζουν τίς τέσσερις γωνιές
 τῆς ψυχῆς μου.

Τὰ σταφύλια ἀνάθουν
 κόκκινα καὶ κίτρινα
 βιολετιὰ, μενεξεδένια φαναράκια
 καὶ μοῦ φέγγουν νὰ σοῦ γράφω
 τὰ τραγούδια σου.

Τέσσερις θειές σου κερασιές
 άνθισμένες κερασιές
 κουνᾶν, κουνᾶν τήν κούνια σου
 μέσα στ' ἀστέρια.

Και τὰ φύ - τὰ φύλλα
 — σῶπα γιά ν' ἀκούσεις —
 μέ τις πρά - τις πράσινες
 τις μικρές πατουσες τους
 στῆσαν τὸ χορὸ - χορὸ
 πάνω στὸν ἀέρα
 και μέ τὰ χεράκια σου
 δίνεις τὸ ρυθμὸ
 και στὰ φύ - στὰ φύλλα
 και στ' ἀστέρια.

Τὸ ξανθὸ καλοκαιράκι
 τὸ ξανθὸ - ξανθό,
 νά, τὴν καραμούζα σου
 πήρε ἀπ' τὸ κρεβάτι σου
 και φωνά - φωνάζει
 κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ Παράδεισου
 και ξυπνᾶνε τὰ λουλούδια
 μ' ἓνα νυσταγμένο γέλιο
 μέσ στὰ μάτια τους
 και ξυπνᾶνε τὰ πουλιά
 μέ τρεῖς νότες κρεμασμένες
 ἀπ' τὸ στόμα τους.

Ὁ κοκκινολαίμη
 πήδηξε στὴν κούνια σου
 και μέ δυὸ χαντρίτσες εὐτυχία
 σὲ κοιτάει και γελάει.
 Εἶδες πῶς γελᾶνε τὰ πουλάκια ;
 Νάνι - νάνι, κοριτσάκι.

Κεῖνος ὁ χιονάνθρωπος
 ποὺ ἀνοιξε τὴν πόρτα μας

Έλυσε μεμιάς μές στην καρδιά μου
 κι δλο στάζει - στάζει
 δάκρυ και χαμόγελο,
 δάκρυ και χαμόγελο
 στάζει στην καρδιά μου.
 Νάνι - νάνι, κοριτσάκι.

Νά κ' ή άλατιέρα
 πάνου στο τραπέζι μας
 σαν τὰ ματογυάλια του παππού - Θεοῦ
 σαν τὰ ματογυάλια του που τ' άφησε
 πάνου στο τραπέζι με τή φημερίδα του
 για νά κοιμηθεῖ χαμογελώντας
 μέσα στο χαμόγελό σου.
 Νάνι, κοριτσάκι.

Νάτη ή νύχτα που σιμώνει
 χρυσοπράσινο παγώνι
 γαλανόχρυσο παγώνι,
 σέρνει τή μεγάλη ούρά της
 πάνου στα καμπαναριά,
 τὰ πουλιά και τὰ παιδιὰ
 τὰ σταυρώνει, τὰ χρυσώνει.

Νάνι - νάνι, κοριτσάκι,
 νάνι, κι ο πατέρας σου,
 κράχτης του καλού καιρού
 σμαραγδένιο βατραχάκι
 στη δεξιά γωνιά του φεγγαριού,
 στη φωνή του τ' άστρα θάνει — νάνι, νάνι.

ΚΟΙΜΑΣΑΙ, κοριτσάκι.

Ή γαλήνη
 βουτώντας τὸ μικρό της δάχτυλο
 στο χλιαρό λάδι του γαλαξία
 σου στρώνει τὰ φρυδάκια.

Ἡ ἀνοιξη σοῦ ἀφήνει
 κάτου ἀπ' τὸ μαξιλάρι σου
 ἔλα τὰ κλειδιά της
 γιὰ τὶς πόρτες τῶν πουλιῶν
 γιὰ τῶν σπόρων τὰ σεντούκια
 καὶ γιὰ τοὺς φεγγίτες τῶν ἡλιοτρόπιων.

Στὶς δυὸ μικρές σου φοῦχτες
 κλωσσάνε ζεσταμένα τὰ κλειδιά τοῦ κόσμου
 κλωσσάνε ἄλλα κλειδιά - κλωσσόπουλα
 νὰ κελαῖδῆσουν κι ἄλλες πόρτες
 νὰ κελαῖδῆσουν πιδὸ πολλὰ πουλιὰ
 καὶ πιδὸ πολλὰ παράθυρα.
 Ἄλλα κλειδιά δὲν ἔχω τώρα.

Ὅταν κοιμᾶσαι, κοριτσάκι,
 εἶναι σὰ νὰ διόρθωσες
 ἓνα λουλούδι λουλακὶ στὸ μέτωπο τοῦ κόσμου
 καὶ μισοκλείνοντας τὰ μάτια
 τράβηξες λίγα δῆματα πιδὸ πέρα
 νὰ δεῖς ἀπὸ μακριὰ τὸ ἔργο σου.

Ὅταν κοιμᾶσαι
 φοβᾶμαι, κοριτσάκι,
 μὴ σὲ τραβήξει ὁ ὕπνος σου μακριὰ μας
 φοβᾶμαι τὴ χαρὰ μας.

Ἡ Παναγιὰ τῶν πιδὸ μικρῶν ψαριῶν
 μ' ἓνα φαρδὺ φουστάνι θάλασσα
 φέγγει στὴν κάμαρά σου
 περνάει ἀθόρυβα μπρὸς στὸ κρεβάτι σου
 συγυρίζει στὴ γωνιὰ τὰ παιχνίδια σου.

Ἄθῳα χρυσὰ ψαράκια
 κουτὰ ψαράκια
 χαζεύουν μπρὸς στὴν κουνουπιέρα σου
 κ' ὕστερα μεθυσμένα, μεθυσμένα
 γράφουνε κύκλους κυνηγώντας τὴν οὐρά τους.

Ένα φαλίδι φεγγαριού
 κόβει θαλάσσια κρίνα
 κ' ένα αλητάκι σπάρος
 φυσώντας - ξεφυσώντας
 παίζει τή φουσαρμόνικα
 έξω από τή μισόκλειστη
 γρίλλια μιᾶς ἀχηβάδας.

Φοβάμαι, κοριτσάκι,
 φοβάμαι ἀπὸ χαρὰ
 τὸν ὕπνο σου φοβάμαι
 τὸν ὕπνο μου φοβάμαι
 μὲ παί - μὲ παίρνει ὁ ὕπνος
 βουθά - βουθά νερά
 βαθιά - χρυσά νερά
 φοβά - φοβά - φοβάμαι
 νύσταξα, κοριτσάκι,
 νύσταξα ἀπὸ χαρά.

ΒΡΑΔΙ, κοριτσάκι.
 Σὲ κοιτάζω,
 κ' ἓνα κομμάτι
 ἄγνωστος οὐρανὸς
 κρέμεται στὴν ψυχὴ μου.

Ἄκου.
 Βζ, βζ, βζ, βζ.
 Στάσου γὰ σοῦ πῶ.
 Βζ, βζ, βζ,
 κουνουπάκια - ἀστέρια
 γύρω στὰ μαλλάκια σου
 μέσα στὴν καρδιά μου.

Βζ, βζ,
 ἓνας τζιτζικας πλανίζοντας
 μιὰ πορτούλα σπουργιτιοῦ, βζ, βζ —

Βζ, βζ, στὸ μαραγκούδι τῶν γρύλλων
 πριονίζου, πριονίζου
 ἓνα ντουλαπάκι
 τῆς κυρὰ - τριανταφυλλιᾶς.

Βζ, βζ, βζ,
 γαλάζια τραγουδάκια
 μὲς στὶς φλέβες μου
 ἀχτίνες ποταμάκια, βζ, βζ.

Νά κ' ἡ κουδουνίστρα σου
 μόνη της σημαίνει
 σὰ μικρὴ καμπάνα
 σὲ χριστουγεννιάτικο πρωῖνὸ
 σάμπως νὰ διαβαίνει
 γαλανὸ κοπάδι προβατάκια
 στὸ βουνὸ τὸ γαλανὸ
 βζίν, βζίν —

* Ἄσε λοιπόν,
 μιὰ στιγμὴ σώπα
 νὰ σωπάσουν οἱ τροχοὶ τοῦ φεγγαριοῦ
 νὰ σωπάσουν οἱ γρύλλοι τῶν ἄστρων.

* Ἦθελα κάτι νὰ σοῦ πῶ
 κάτι νὰ τραγουδήσω,
 ξέχασα καὶ σένα
 ξέχασα καὶ μένα —
 μὲ πήρε τὸ τραγούδι στὸ καράβι του
 μὲς στὰ νερὰ τοῦ τραγουδιοῦ,
 τὸ τραγούδι μ' ἔπνιξε
 ἔμεινε μόνο τὸ τραγούδι
 πάνω ἀπὸ σένα κι ἀπὸ μένα
 βζ, βζ, βζ,
 ἓνα γαλάζιο κύμα
 πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας
 — σώπα, τί λέει;
 βζ, βζ, βζ, βζ.

Ἐκείνη ἢ σκιὰ ἢ γαλανή
 ἀπὸ νερὸ κι ἀπὸ γυαλι
 πλάϊ στήν κουνουπιέρα σο
 θάσαι ἢ μητέρα σου.

Μόνο τὰ μάτια της
 πάνω ἀπ' τὸ κύμα
 δυὸ στοργικὰ φανάρια
 στήν προκυμαία τῆς σιγαλιᾶς
 γνέφουν βαθιὰ καὶ σοβαρὰ
 νάρθοῦμε καὶ ν' ἀράξουμε
 βζ, βζ, βζ, βζ, στήν ἀμμουδιά.

Ποῦ πάμε, κοριτσάκι,
 ποῦ μὲ τραβᾶς, τραγούδι,
 τραγούδι, τραγουδάκι ;

Ἐεχαστήκαμε.
 Μᾶς περιμένει ἢ μητέρα, κοριτσάκι.

ΘΕ ΜΟΥ, τί κουτὸ πατέρα
 ποῦχεις, κοριτσάκι.

Πάνω στήν καρδιά μου
 κάτω ἀπ' τὸ σακκάκι μου
 ἔχω φυλαγμένες
 τίς φωτογραφίες σου.

Κάνω τὸν ἀδιάφορο
 δὲ μιλάω γιὰ σένα
 κάνω πὼς κοιτάω
 πέρα τὰ θουνά
 κάνω πὼς χαζεύω τίς διτρίνες
 χαιρετάω τοὺς φίλους μου
 κουβεντιάζω
 γέρνω τὴ ματιὰ σ' ἓνα διβλίο

κάνω πώς κοιτάζω τὰ παπούτσια μου
 μὴ μὲ δοῦνε
 μὴ μὲ καταλάβουν
 πὼς κοιτάζω μόνο ἐσένα
 πὼς δὲ βλέπω, κοριτσάκι,
 παρὰ μόνο ἐσένα.

Ὅμως — κοίτα, κοριτσάκι —
 οἱ φωτογραφίες σου
 ἔχουν τυπωθεῖ στὰ ροῦχα μου
 στάμπες - στάμπες φῶς
 πάνω στὸ σακκάκι μου
 πάνω στὰ μαλλιά μου καὶ στὰ χέρια μου
 μὲς στὰ μάτια μου
 οἱ φωτογραφίες σου —
 τὸ παιδί μου ποὺ γελάει
 τὸ παιδί μου
 στάμπες φῶς στὴν πόρτα μου
 στάμπες φῶς στὸν ἀέρα
 καὶ στὸ συγνεφάκι πέρα
 στὸ θουνό, στὸν ἥλιο —
 Ὅλοι μὲ κατάλαβαν,
 κρύψε με στὰ χέρια σου.

Θέ μου, τί κουτὸ πατέρα ποῦχεις.

Ἐνα λαγουδάκι
 μοῦ κουνάει τ' αὐτιά του καὶ μοῦ γνέφει.
 Ποῦ νὰ πάω ; ποῦ νὰ κρυφτώ ;

Κ' ἔτσι ποὺ τραβάω στὸν οὐρανὸ
 τὰ σκυλιὰ μὲ παίρνουν ἀπὸ πίσω
 μὲ ψευτογαυγίζουν
 — τρέλλες καὶ τσακίσματα —
 μοῦ κουνᾶνε τὴν οὐρὰ τους κι ἀερρίζουν
 χαμομήλια - ἀστράκια
 καὶ σοῦ στέλνουν χαιρετίσματα.
 Ὅλοι μὲ μυρίστηκαν.

Τί κουτό πατέρα ποῦχεις, κοριτσάκι.
Τί θὰ ποῦμε τώρα στή μητέρα σου ;

ΠΩΣ μίκρυνες τὸν κόσμο, κοριτσάκι —

Ἕνα παιδάκι
τέσσερις τοῖχοι
ἓνα κρεβάτι
ἓνα καρτσάκι
μιὰ κουνουπιέρα
τούλινο παραβάκι —
τραβάω, τραβάω — ποῦ πάω ;
μὲς στὸ μεταξωτὸ ἀγεράκι.

Πῶς φάρδυνες τὸν κόσμο, κοριτσάκι —

Τέσσερις τοῖχοι :
τέσσερα φεγγάρια
στὶς τέσσερις γωνιὲς τοῦ κόσμου,
ἓνα κρεβάτι :
ἓνα καράβι
σ' ὅλες τὶς θάλασσες.

Ἕνα παιδάκι :
χίλια παιδάκια,
ὅλου τοῦ κόσμου τὰ παιδάκια.

Ἕνα καρτσάκι
τέσσερις Ἀπρίληδες τὸ σέρνουν
στὸ στρατὶ - στρατὶ τοῦ γαλαξία,
τέσσερις Ἀπρίληδες μὲ σέρνουν
μὲς στὸν οὐρανό.

Μιὰ κουνουπιέρα
τούλινο παραβάκι,
οἱ ἀνάσες τῶν πουλιῶν, τῶν ἀστεριῶν

παίρνουν τὸ καρδάκι
καταμεσὶς στὸν οὐρανὸ
καταμεσὶς στὸν ὠκεανὸ
— ποῦ πᾶμε, κοριτσάκι ;

Μεγάλος ποῦναι ὁ κόσμος,
μεγάλος, τί μεγάλος —

Τέσσερις τοῖχοι
ἓνα παιδάκι
μιὰ μητέρα
οἱ στίχοι
ἓνα καρτσάκι —
μὴν τρέχεις,
πῶς νὰ σὲ φτάσω ;

Δὲν ἔχει τοίχους ἢ χαρὰ
δὲν ἔχει χώρισμα ἢ ἀγάπη.

Ποῦ πᾶμε ; ποῦ τραβᾶμε ;

Μεταξωτὸς ἀγέρας μᾶς φουᾶ
πάνω ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα
πάνω ἀπ' τὰ θουνά
πάνω ἀπ' τὰ πουλιά.

Ἕνα χαμόγελο - ἄγκυρα
ρίζε στὰ βαθιὰ
νὰ γίνει μέρα.

Ἕν ὥρα 7.

Σὲ περιμένει ἡ μητέρα
νὰ θηλάσεις.

Ἐκεῖνα τὰ δυὸ ρόδινα θουνάκια
ποὺ βλέπαμε ἀπὸ πέρα
εἶταν ἡ μητέρα.

ΣΩΠΑ.

Θά βουρτσίσω τὸ παντελόνι μου
 ἀπ' τὴ σκόνη τῶν ἄστρον
 ἀπ' τὰ μικρὰ σμαράγδια τῆς θάλασσας,
 θὰ βγῶ στὸ δρόμο
 νὰ δῶ τετράγωνα τὰ πράγματα
 νὰ δῶ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν σπιτιῶν
 νὰ ξεχωρίσω τὰ ὀνόματα
 καὶ τ' ὄνομά μου.

Ὡρα νὰ βγῶ στὸ δρόμο.

Θὰ βουρτσίσιτῶ καλὰ
 μήπως καὶ μυριστοῦνε τὸ ταξίδι μας
 μήπως καὶ καταλάβουν, κοριτσάκι,
 πόσο μικρὸς - μικρούλης ἔγινα,
 πῶς μὲ ταξίδεψες
 κρατώντας με ἀπ' τὸ χέρι
 στὰ παραμύθια σου,
 μήπως καὶ καταλάβουν
 τὴν τρυφερούλα ψίχα
 κάτω ἀπ' τὸ φλούδι
 καὶ μὲ πατήσουν, κοριτσάκι,
 σὰ φρέσκο μύγδαλο πεσμένο
 ἀπ' τὴ μεγάλη μυγδαλιὰ τῆς πλάσης.

Πρέπει νὰ φυλαχτοῦμε, κοριτσάκι.

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι λυπημένοι —
 δὲ συχωρᾶνε τὴ χαρὰ μας.
 Πρέπει νὰ θυμηθοῦμε, κοριτσάκι —
 οἱ ἄνθρωποι εἶναι κουρασμένοι.

Πρέπει νὰ πάρουμε στὰ χέρια μας
 τὰ πικρά τους χέρια
 τὰ γονατισμένα χέρια τους.

Κοίτα καλά,
μὴν ἔμειναν στὸν ὤμο μου
μιὰ φούχτα ἀστέρια.

Μὰ τί 'ναι τοῦτο, κοριτσάκι ;
'Ἡ βούρτσα μου ἔγινε
ἓνα κομμάτι
δροσερὸς ἥλιος.
Γέμισα ἀχτίνες —
ἀχτίνες, ἀχτίνες.
Πῶς θὰ βγῶ τώρα,
ἔτσι κατὰφωτος, κατὰχρυσος
στὸ δρόμο ;
"Οἱ θὰ μὲ γνωρίσουν.

Τί χρυσὸ - χρυσὸ πατέρα
ποῦχεις, κοριτσάκι.

ΠΟΥ γύριζες, κοριτσάκι, πρὶν ἔρθεις ;
'Ἐκεῖ ποῦ σμίγει ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας
καὶ τοῦ πατέρα,
ἐκεῖ ποῦ σμίγει ἡ ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων
εἶναι ἡ πατρίδα σου.

Μὰ ποῦ γύριζες, κοριτσάκι, πρὶν ἔρθεις ;

'Ἡ δροσιὰ τ' οὐρανοῦ στὸ μέτωπό σου
οἱ ἀντιφεγγιές τῆς θάλασσας στὰ μάτια σου.
Περπάτησες βαθιὰ - βαθιὰ στὰ φύκια
περπάτησες ψηλὰ - ψηλὰ στὰ σύγνεφα.

Ψάρια κι ἀστέρια, σπόροι καὶ πουλιὰ
εἶπαν τὰ μυστικά τους στὴ σιωπὴ σου.
Δὲν ξέρεις νὰ τὰ ξαναπεῖς.
Φυλᾶς τὸ μυστικὸ τους μὲς στὰ μάτια σου.
Αὔριο - μεθαύριο θὰ τὸ ψάχνεις γιὰ νὰ ζεῖς.

Πέρασες ἀπ' τὸ μυστικὸ τοῦ κόσμου
 κ' ἤρθες γιὰ νὰ τὸ θρεῖς
 καὶ νὰ τὸ πείεις
 καὶ νὰ τ' ἀλλάξεις.

Πῶς νὰ τὸ θρεῖς ;
 Πῶς θὰ τ' ἀλλάξεις ;
 Μισὸ στὴ σκιά
 μισὸ στὸ φῶς
 κι ὄλο κρυμμένο στὴ σιωπὴ —

Νὰ κάνεις τὴ σιωπὴ φωνὴ
 καὶ τὴ φωνὴ τραγούδι.

Στῶνα χεράκι σου τὸ πρὶν
 καὶ στ' ἄλλο τὸ μετὰ
 καὶ μὲς στὴν ἔγνοια μας τὸ τώρα.

Ἄντικρυ στὴ βαθειὰ σιωπὴ
 ἄντικρυ στὴ βουβὴ Σκιά
 εἶσαι τὸ φῶς τ' ἀνήξερο
 κ' ἡ γαλανὴ ἀπορία.
 Κοίτα κοντά, κοίτα μακριὰ —
 εἶσαι τὸ νέο χαμόγελο
 κ' ἓνα βαθὺ κομμάτι ἀθανασία.

Μαζὶ σου ξαναρχίζω, κοριτσάκι,
 τὸ φῶς, τὸν ἴσκιο, τὴ σιωπὴ.
 Φυσάει στὰ μαλλιά μας αἰωνιότητα
 ροδίζουσι στὴν καρδιά μας οἱ καρποί.

Τὰ πόδια τῆς καρέκλας μου πέταξαν φύλλα
 ἡ ράχη τῆς καρέκλας μου μπουμπούκισε,
 ἓνα ἀμαξάκι λουλουδένιο
 ἓνα καράβι λουλουδένιο —
 ἓνα καινούργιο ἀστέρι
 γαλάζιο ἀστέρι —
 Ποῦ μᾶς τραβάει ;

Είναι μακριά τὸ σπίτι μας ἀκόμη ;
 Είναι στὸ χτέσ τὸ σπίτι μας ἢ στ' αὔριο ;
 Είναι στὸ πουθενὰ τὸ σπίτι μας ;

Ἄ, κοριτσάκι, σπίτι μας
 δὲν εἶναι κείνο πῶχουμε,
 εἶναι κείνο ποὺ χτίζουμε.

Περπάτα, κοριτσάκι —
 εἶναι μακρὺς, μακρὺς, μακρὺς ὁ δρόμος.

Ὁ δρόμος εἶναι σπίτι μας.

Περπάτα, κοριτσάκι.

ΕΥΠΝΗΣΕΣ, κοριτσάκι ;
 Εὐπνήσε ὁ ἥλιος.

Μπήκαν μπροστὰ τὰ μοτεράκια
 τῶν χρυσῶν σπόρων.

Ἄκοῦς ;

Τέσσερις μαργαρίτες
 τροχοὶ σ' ἓνα ἀμαξάκι —
 σοῦ κουβαλᾶν πολλὰ
 καλούδια καὶ καλά.

Τέσσερα χελιδόνια - τσαγκαρόπουλα
 πάνω - κάτω, πάνω - κάτω
 πηγαινέλα
 τραβᾶνε τίς μακριές κλωστές
 τίς ἀργυρές
 μιᾶς καλοκαιριάτικης βροχούλας
 καὶ σοῦ ράβουν — γειὰ - χαρά σου —
 τὰ γαλάζια πέδιλά σου.

Μέλισσες τρυγᾶν, τρυγᾶν
 τὰ ξανθόχρουσα λουλούδια
 τὰ ξανθόχρουσα τραγούδια
 καὶ σοῦ φτιάχνουν καὶ σοῦ φτιάχνουν
 (ἄνοιξε τὸ χέρι σου)
 σοῦφτιαξαν τὸ μέλι σου.

Μιά μουγγή, κοντόχοντρη
 — δὲς — μιὰ ἄστεια χελώνα
 κόβει ἕνα κομμάτι φῶς στρωτὸ
 γαλανὸ καὶ γελαστὸ
 ἀπ' τὸ ρυάκι
 στὸ κρεμάει στὴν κούνια σου
 καθρεφτάκι
 γιὰ νὰ κοιταχτεῖς
 καὶ νὰ χτενιστεῖς.

Ἕνα ἀγαθὸ
 στρογγυλοπρόσωπο ψωμί
 μέσα στὴ χρυσή
 τοῦ καλοκαιριοῦ κουζίνα
 βράζει, βράζει (ἀκοῦς πῶς βράζει
 σὰ νὰ παίζουσαναντολίνα),
 τ' ἀγαθὸ ψωμί
 (πῶς γελοῦν τὰ μάτια τὰ μεγάλα σου)
 σοῦδρασε τὸ γάλα σου.

Τὰ κυκλάμινα στυλώνουνε τ' αὐτάκια τους
 σὰν τριανταφυλλένια γαῖδουράκια
 γιὰ ν' ἀκούσουν τί θὰ πεῖς
 μέσα στὸ χωνάκι τῆς σιωπῆς.

Κι ὡς ἀνασηκῶνεις τὸ χεράκι
 φτιάχνεις ἕνα γεφυράκι
 κι ἀπὸ κάτω του περνᾶνε,
 σεργιανᾶνε
 κύκνοι - κρίνοι
 κρίνοι - κύκνοι.

Δυὸ μικρούλια, δυὸ ἀγγελούδια,
 κείνα τὰ ἴδια ποῦ σοῦ στείλαν τὰ φτερά τους,
 σοῦ κουρντίζουν τὰ τραινάκια
 κάτω ἀπ' τὶς ζητωκραυγὲς τῶν κρίνων
 μὲς στὶς ράγες τῶν ἀχτίνων.

Κ' ἡ μητέρα σου σὲ βλέπει καὶ σωπαίνει
 κ' εἶναι μιὰ μικρὴ οἰκουμένη.

Ἡ ἔγνοια τῆς δλόγυρά σου
 βουδὴ θάλασσα
 κ' ἡ στοργή τῆς στὸ γαλάζιο θόλο τοῦ ὕπνου σου
 βυσσινιά καὶ χρυσαφιὰ παντάνασσα.

Κ' ἐγὼ ἀνασκουμπωμένος, κοριτσάκι μου,
 ψωμάς τοῦ κόσμου, κοριτσάκι,
 ὄλος πιτσιλισμένος ἀπ' τ' ἀλεύρι τῶν ἄστρων
 κι ἀπ' τὸ αἷμα τῶν ἀνθρώπων,
 ζυμώνω τὴν καρδιά μου μὲς στὴ σκάφη τοῦ ἡλίου
 καὶ φτιάχνω τὰ φαρδιά ψωμιὰ τοῦ τραγουδιοῦ μου
 νὰ μὴν πεινάσει φῶς ὁ κόσμος,
 νὰ μὴν πεινάσεις, κοριτσάκι.

Δός μου τὸ χέρι σου κι ἀργήσαμε.
 Μᾶς περιμένουν ἀπ' ὦρα, κοριτσάκι.

Περπάτα, κοριτσάκι.

ΑΘΗΝΑ, Σεπτέμβρης 1955